

РЕШЕНИЕ

№ 62

гр. Търговище, 03.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ТЪРГОВИЩЕ, VII СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Боряна Ст. Петрова

при участието на секретаря Жения Люб. Иванова
като разгледа докладваното от Боряна Ст. Петрова Гражданско дело № 20213530100443 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по предявен установителен иск за съществуване на вземане с правно основание чл.422,ал.1 вр. чл.415,ал.1 от ГПК, във вр. с чл. 79,ал.1 от ЗЗД , във вр. с чл.92 ЗЗД,във вр. с чл.286 от ТЗ.

Ищецът твърди в исковата си молба, че с ответницата СВ. М. В. са сключили Договор за мобилни услуги № 620692179 от 16.10.2018 г., с предоставен мобилен номер 0896328670, със стандартна месечна абонаментна такса 24.99 лв. с вкл. ДДС, Договор за мобилни услуги № 620983760 от 19.12.2018 г. , с предоставен мобилен номер 0893704276, със стандартна месечна абонаментна такса 12.99 лв. с вкл. ДДС и Допълнително споразумение № 019598451 към договор за мобилни услуги и Договор за лизинг от 19.12.2018 г., съгласно което за мобилен номер 0896328670 влиза в сила нов абонаментен план, а на клиента е предоставен мобилен телефонен апарат SAMSUNG Galaxy A6 Plus Black, на лизинг. За периода месец декември 2018 година до м.април 2019 година, се твърди, че ответницата не е изпълнила задълженията си, което е в размер на 828.38 лв. Неизпълнението да заплати стойността на потребените и фактурирани услуги е, ангажирало договорната отговорност на абоната по т.11 от

процесния договор за услуги, като във връзка с чл.75, вр.с чл. 196, в) от ОУ на мобилния оператор, поради което ищецът е прекратил едностранно индивидуалните договори. В издадената крайна фактура е начислена неустойка за предсрочно прекратяване на договорите за мобилни услуги в размер на 329.14 лв., фактурирана е цената, на оставащите незаплатени лизингови вноски, съгласно уговорените погасителни планове в общ размер на 335.79 лв. Абонаментите и са прекратени на 20.03.2019 година. Ответницата не е погасила задълженията си по цитираните договори, представляващи абонаментни такси , използвани услуги, както и лизингови вноски на закупено от нея устройство, поради което ищецът се е снабдил със заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК, връчена на длъжника в хипотезата на чл. 47,ал.5 от ГПК, поради това и съгласно дадени указания е предявил настоящия иск. Моли съда да постанови решение, с което да признае за установено съществуване на вземането му от ответника, в размер на 828.38 лв., представляваща стойността на дължими и незаплатени месечни абонаментни такси за потребление на мобилни услуги, неустойка за предсрочното прекратяване на договори за мобилни услуги и лизингови вноски, по издадени фактури № 7282186202/18.12.2018 г., фактура № 7283519921/18.01.2019 г., фактура № 7284861497/18.02.2019 г., фактура № 7286210998/18.03.2019 г. и фактура № 7287536589/18.04.2019 г.

Претендира да му бъдат присъдени разноски в заповедното производство и в настоящото.

В срока и по реда на чл. 131, ал.1 от ГПК, ответницата, чрез назначения и особен представител, оспори исковете по основание и размер. Навежда твърдение за нищожност на клаузите на приложените договори към исковата молба. Излагат се твърдения, че ответницата не е била уведомена за предсрочното прекратяване на договорите, поради което дори и да не е нищожна клаузата за неустойка, то не е възникнало правото да се търси такава.

Съдът, след преценка на доказателствата по делото, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Между страните е съществувало облигационно правоотношение, възникнало по силата на сключени Договор за мобилни услуги. Освен тези договори между страните поражда и облигационна връзка и сключените

Договори за лизинг, по силата на който ответницата е закупила и мобилен телефонен апарат SAMSUNG Galaxy A6 Plas Black. По тези договори на ответницата са предоставяни мобилни услуги, за което са издавани съответните фактури, приложени по делото. Приложени са и фактури, които остойностяват услуги на ищеца.

Видно от изготвената по делото икономическа експертиза, неоспорена от страните, по издадени фактури № 7282186202/18.12.2018 г., фактура № 7283519921/18.01.2019 г., фактура № 7284861497/18.02.2019 г., фактура № 7286210998/18.03.2019 г. и фактура № 7287536589/18.04.2019 г. неизплатеното задължение възлиза на 828.38 лв., което включва задължения за мобилни услуги и лизинг за периода януари-март 2019 г., -163.45 лв. плюс задължения за лизинг предсрочно изискуем остатък от м.април 2019 година- 335.79 лв., плюс неустойки в размер на 329.14 лв. Задължението за неустойка за предсрочно прекратяване на договорите е общо в размер на 329.14 лв., което е формирано от три месечни абонаментни такси, за всеки предоставен мобилен номер. Задълженията по договора за лизинг от 19.12.2018 година, са в размер на 383.76 лв.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи: Настоящото производство е за установяване съществуването на вземане в размер на 828.38 лв., представляващи стойността на доставени и ползвани от ответника мобилни услуги, по сключени между страните договори, лизингови вноски по договор за лизинг и неустойка за предсрочно прекратяване на договорите. За това задължение в полза на ответника е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.д. № 1804/19г. по описа на РСТ. От събраните по делото доказателства безспорно се установи съществуването на договорите за мобилни услуги, сключени между ищеца и ответницата. Безспорно е, че последната не е изпълнила задълженията си за плащане на абонаментните такси и мобилни услуги.

Ищецът безспорно е доставчик на електронни услуги, поради което отношенията между страните попадат под правната регламентация на Закона за електронните съобщения. В чл. 228, ал. 1 ЗЕС са регламентирани по императивен начин минималните изисквания към съдържанието на

индивидуалните договори: "Индивидуалният договор при общи условия между предприятието, предоставящо обществени телефонни услуги, и крайния потребител съдържа най-малко: 1. идентификационни данни на крайния потребител; 2. телефон /факс, електронен адрес/ и адрес на крайния потребител; 3. вид и описание на услугите; 4. срок на ползване на услугите; 5. цени, ценови пакети или тарифи, условия и срокове на плащане; и 6. условия за продължаване и прекратяване на индивидуалния договор. Видно от приложените към делото договори, те са съобразени с тези императивни изисквания. По императивен ред са регламентирани и минималните изисквания към приложимите общи условия- чл.227 от ЗЕС. Настоящият съдебен състав приема, че ищецът не е допуснал нарушение на правилото, установено в чл. 225 от ЗЕС, съгласно което предприятията, предоставящи обществени електронни съобщителни мрежи и/или услуги на крайни потребители, са длъжни да спазват принципите за прозрачност и равнопоставеност съобразно вида на използваната технология, категориите абонати, обема на трафика и начина на плащане и да не допускат предимства за отделни крайни потребители или група потребители при едни и същи услуги. В този смисъл, неоснователно се явява твърдението на ответната страна за недобросъвестност на ответника – доставчик и нарушение от негова страна на принципа на прозрачност, пропорционалност и равнопоставеност. Приложените по делото ОУ напълно съответстват на разпоредбата чл. 227, ал.1 от ЗЕС, съгласно която Общите условия на договора с крайните потребители следва да съдържат посочените в цитираната разпоредба клаузи, в т.ч. видове, описание и качество на услугите, включително услуги за поддръжка и услуги по обслужването на клиенти, както и начини за достъп до тези услуги (чл. 227, ал.1, т.3, б."д" от ЗЕС), начини за получаване на актуална информация за цени на предлаганите услуги, всички приложими тарифи и такси за поддръжка, предлаганите начини на плащане и всички разлики в разходите, произтичащи от различните начини на плащане (чл. 227, ал.1, т.8 от ЗЕС). Ищецът в качеството си на предприятие, което предоставя обществени електронни съобщителни услуги, е посочил изрично в индивидуалния договор, при общи условия с потребителя, цени, ценови пакети или тарифи, условия и срокове за плащане. Процесният индивидуален договор, както и приложените общи условия съдържат изискуемите данни относно

видовете, описанието, количеството и качеството на твърдените услуги, относно начините за достъп до тези услуги, относно начините на предоставяне и ползването им, за лицата, които ги предоставят съдържат актуална информация за цени на предлаганите услуги, всички приложими тарифи и такси за поддръжка, предлаганите начини на плащане и всички разлики в разходите, произтичащи от различните начини на плащане. Освен горното в договорите ответницата е посочила адрес, на който да и бъдат връчвани фактури, съответно за кореспонденция във връзка с договорите, на който адрес ищецът е връчил уведомително писмо, с което посочва размера на задълженията, както и волеизявлението на кредитора за прекратяване на договорите. В тази връзка са неоснователни възраженията на ответницата, за липсата на уведомление за прекратяването на договорите, което от своя страна не може да породи задължението и за неустойка.

По отношение на вземането за неустойка, съдът намира следното: В случая ищецът се позовава на правото си да претендира неустойка, поради едностранно и предсрочно прекратяване на договори за мобилни услуги, поради неизпълнение от страна на ответника. В сключените договори е предвидено, че при прекратяване на услугите, предоставени от ищеца по вина или инициатива на потребителя, последният дължи неустойка, чиито размер не може да надвишава трикратния размер на стандартните месечни абонаменти. Клаузите за неустойка, начинът и на формиране в процесните договори на оператора са съгласувани и утвърдени от Комисията за защита на потребителите. Неустойката е формирана и се претендира в съответствие с това споразумение, поради което така формираните клаузи не са нищожни и не е предпоставка неоснователно обогатяване на предоставящия услугата мобилен оператор и не нарушава принципа за справедливост. С оглед на това следва извода, че в конкретния случай е налице валидно неустоечно съглашение и в тази си част договорът е породил правно действие.

Освен договорът за мобилни услуги, ответницата е сключила с ищеца и два договора, по силата на които е закупила мобилни устройства, които е следвало да изплаща на равни месечни вноски. По тези договори също е налице неизпълнение от страна на ответницата.

С оглед изложените мотиви, следва да се приеме, че вземането на

ищеца от ответницата в размер на 828.38 лв., представляваща неизпълнение по договори за мобилни услуги № 620692179 от 16.10.2018 г., № 620983760 от 19.12.2018 г. и договор за лизинг от 19.12.2018 г. съществува.

Ответницата следва да понесе отговорността за сторените от ищеца разноски както в заповедното, така и в настоящото производство. Разноските на ищеца в заповедното производство са в размер на 385 лв. В настоящото производство, сторените от ищеца разноски, са в размер на 885 лв.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че вземането на "Теленор България" ЕАД, ЕИК 130460283 гр.София, съдебен адрес гр.София, ж.к. "Гео Милев", ул. "Александър Жендов", № 6, ет.5, адв. З.Й. Ц. САК от СВ. М. В. ЕГН ***** с постоянен адрес с. Кочово, общ.Велики Преслав, ул.*****, представлявана от назначения и особен представител адв. О.Н. АК-Търговище, за сумата от 828.38 лв., представляваща неизпълнение по договори за мобилни услуги № 620692179 от 16.10.2018 г., № 620983760 от 19.12.2018 г., допълнително споразумение № 019598451 към договор за мобилни услуги и договор за лизинг от 19.12.2018 г., ведно със законната лихва от 29.12.2020 г., за което е издадена Заповед № 832 от 29.12.2020 година по ч.гр.д.№ 1664/20 по описа на РСТ, **СЪЩЕСТВУВА** на осн. чл.422,ал.1 вр. чл.415,ал.1 от ГПК.

ОСЪЖДА СВ. М. В. ЕГН ***** с постоянен адрес с. Кочово, общ.Велики Преслав, ул.*****, представлявана от назначения и особен представител адв. О.Н. АК-Търговище да заплати на „Теленор България“ ЕАД, ЕИК 130460283 гр.София, съдебен адрес гр.София, ж.к. "Гео Милев", ул. "Александър Жендов", № 6, ет.5, адв. З.Й. Ц. САК разноските по ч.гр.д.№ 1664/21 по описа на РСТ, в размер на 385 лв., на осн. чл.78, ал.1 от ГПК.

ОСЪЖДА СВ. М. В. ЕГН ***** с постоянен адрес с. Кочово, общ.Велики Преслав, ул.*****, представлявана от назначения и особен представител адв. О.Н. АК-Търговище да заплати на „Теленор България“ ЕАД, ЕИК 130460283 гр.София, съдебен адрес гр.София, ж.к. "Гео Милев",

ул. "Александър Жендов", № 6, ет.5, адв. З.Й. Ц. САК, разноси в настоящото производство, в размер на 885 лв., на осн. чл. 78, ал.1 от ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните, пред Окръжен съд- Търговище.

Съдия при Районен съд – Търговище: _____